Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

07 Aralık 2018
Sayı: 246

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Siyasilerin gündemi belediye seçimleri Emekçilerin gündemi iş ve geçim derdi

Siyasi çevrelerin gündemi belediye seçimi, milyonların gündemi ise işsizlik ve hayat pahalılığı. Siyasi parti yöneticileri, aday seçimini tamamlayınca meydanlara koşacaklar. Utanmadan, “her şey çok güzel olacak” deyip gösteriş yapacaklar. Açılış törenleri ve bol vaatli konuşmalar ancak seçime kadar sürer.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

***Sınıf Mücadelesi,** işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.*

***Sınıf Mücadelesi,** sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.*

***Sınıf Mücadelesi,** tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.*

***Sınıf Mücadelesi,** uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.*

***Sınıf Mücadelesi'**nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.*

Başyazının devamı:

Seçime kadar bir yandan ekonominin iyiye gittiği izlenimi verilecek ama diğer yandan patronların kasalarına para akıtılacak. Elbette seçimden sonra bu "seçim ekonomisi"nin sonuçlarını yaşayacağız. Geçtiğimiz yaz sonunda olduğu gibi.

Bugünlerde dövizin düşüşü ekonominin iyiye gittiğinin işareti olarak sürekli gündemde tutuluyor. Ancak fiyat zamlarına gerekçe olarak gösterilen dövizin hatta petrol fiyatının gerilemesine rağmen, devletin elektrik ve doğal gaz zammını geri almaması gibi diğer tüm ürünlerin fiyatının düşürülmemesinden söz edilmiyor. Erdoğan, büyük patronların emekçilerin ve yoksulların sırtından yaptığı vurgunu gizlemek için soğan "istifçilerini" kovalıyor. Zaten onu da takan yok!

Ne Erdoğan'ın ne de damadının ekonomi üzerinde kontrolü var. Yıllarca faizi indirerek, enflasyonu indireceğini söyleyen Erdoğan, şimdi dünyanın en yüksek faizinin ödenmesine gıkını çıkarmıyor. ABD, AB, Asya ülkelerinde kredi faiz oranları %1 civarında; Türkiye'de ise resmi olarak %25, gerçekte %35-40 civarında. Patronlar, aldıkları borçları ödemek için, üretime devam edebilmek için kredi almak zorunda ve artan kredi maliyetini, hemen fiyatlara yansıtıyor. İşte Erdoğan'ı bir kuru soğana muhtaç eden budur.

Ekonominin ne kadar kötü durumda olduğunu anlatan bir gerçek ise hiç sözü edilmeyen işsizlik. Türkiye'de hep resmi olarak %9 civarında olan işsizlik, son yıllarda %11'e çıktı; 3.5 milyon kişiyi aştı. Erdoğan hızla harekete geçti ve bu rakamları açıklayan TÜİK başkanını görevden aldı. Artık rakamlar, istendiği düzeye gelecek demektir.

Patronlar, kâr için fiyatlara zam yapar, az işçiyle daha çok iş yapar, ürünlerde sahtecilik yapar, yapar da yapar. Ancak işçiler yaşam düzeylerini korumak için zam istese "enflasyona neden" olur nakaratı başlar. Sözde uzman ekonomistlerin dilinde çoktan beridir bu laf var.

Türk-İş yönetimi, asgari ücretin önce 2 bin liraya çıkartılmasını sonra enflasyon oranında zam yapılmasını istediğini açıkladı. Emekçilere verilen önemin göstergesi olan çalışma bakanı, bir karşı açıklama bile yapmadı. Zaten kendisi yukarıdan gelen emri bekliyor; başörtülü kadın toplantılarında önüne konan metinleri okuyor, ne çalışma, ne emekçiler ne de başka bir şey hakkında en ufak lafı var.

Nasıl patronların isteğiyle, hatta elektrik ve benzinde yapıldığı söylenen maliyet artışı oranında hemen fiyat ayarlanıyor, aynı şey ücretler ve işsizlik için de geçerli olmalı. Sonuçta ücret emekçinin geçim fiyatı. Sendikacılar lafta talepte bulunuyor ama almak için hiçbir şey yapmıyor. O halde emekçiler güçlerini, üretimden gelen güçlerini kullanmak için harekete geçmeli. Bunun için emekçilerin kendine güvenmesi, iş yerlerinde birlik olmak, örgütlenmek gerekli. (04.12.18)

Ücret zamlarında enflasyon tartışması

Yeni yılın son ayına girilmesiyle birlikte başta asgari ücret olmak üzere tüm ücret artışları, milyonlarca emekçinin en önemli gündemi haline geldi. İş yerlerinin çoğunluğu yıllık ücret zammını, yılbaşında yapıyor. Sayıca azınlıkta kalan sendikalı iş yerlerinde, sözleşme dönemine göre zam oluyor.

En büyük sayıda emekçiyi ilgilendiren konu, asgari ücret zammı. Çünkü sadece genel ücret haline getirilmekle kalmadı, kamudaki vergi artışları, kamudaki ek ödeme gibi birçok şey de asgari ücrete bağlandı.

Bu yıl, son birkaç ayda hem devletin hem de patronların, döviz ve faiz artışını bahane göstererek birkaç kez yaptıkları zamlar nedeniyle enflasyon fırladı. Geçtiğimiz ay %24'ü aştı, bu ay %20'ye geriledi.

Daha önce asgari ücret zammında simit hesabı yapanlar artık bu benzetmeden bahsetmiyor ama durum çok sıkışık olduğundan bakan damat, enflasyonun düştüğünü, durumun iyi olduğunu ilan etti. Söylemek istenen şu: Bu yıl da gerçek enflasyon oranına göre değil, hiçbir zaman tutturulamayan "enflasyon hedefine" göre zam yapılacak!

Geçtiğimiz ay enflasyonun daha da yükseleceği beklendiği için geçmiş enflasyona göre ücretler artsın deniyordu, bu ay TÜİK başkanı görevden alınıp rakam düşük çıkarılınca söylenenler yine değişti.

Sonuç olarak tüm çabaları, ücret artışlarını düşük tutmak. Özel sektördeki patronlar, asgari ücreti ölçü olarak gösterdikleri için

bakanlar, bin bir bahaneyle asgari ücreti en düşükte tutacak.

Sendikalar ise DİSK dışında, en küçük bir mücadele vermek niyetinde değil. Türk-İş başkanı, siyasi partilerin bile gerisinde, iktidardakiler ne uygun görürse dünden razı. İşçinin durumuna ağlayıp adeta yalvarıyor ama işçinin gücünden hiç bahsetmiyor.

Asgari ücret sistemi, işçi sınıfını ücretini ve haklarını iyileştirme mücadelesine girişmeden, sözde tarafsız devletin belirlediği rakama mecbur kılmaya yarıyor. Devlet de gün be gün gördüğümüz gibi her zaman patronların kârını, kasasının dolup dolmadığını, işçi için fazla masraf edip etmedeğini düşünüyor.

Yıllar içinde asgari ücret, emekçilerin ücretini düşük tutmanın aracı olduğu gibi devlet tarafından belirlendiği için emekçilerin, bu düşük ücrete karşı mücadele etmesinin önünde de engel oluyor. Emekçiler, kendi patronlarına karşı iş yeri düzeyinde hatta iş kolu düzeyinde örgütlenip iş kolundaki patronlara karşı ücretlerini ve haklarını daha fazla artırma olanağı bulabilir. Tıpkı otomotiv ve metal iş kolunda çalışan işçilerin sözleşmeyi, yasayı takmayıp haklarını ve ücretlerini artırmaları gibi. İşte asgari ücret sistemi bu gibi mücadelelerin önünde fazladan bir engel.

İktidar bunun rahatlığı içinde çalışma bakanlığını, aile bakanlığıyla birleştirdi. Çalışma bakanın ne çalışmayla ne de üretimle bir ilgisi var. Tekstil fabrikasında dikiş dikmeyi bakanlık işi zanneden, milyonlarca emekçinin en önemli sorunuyla ilgili ağzından tek laf çıkmayan biri.

Bu ortamda emekçiler için kendi güçlerine güvenip mücadele etmekten başka bir yol yok. (04.12.18)

Yoksulların cebinden sağlanan kâr patlaması

Son üç ayda BİM'in kârı patladı, net 364 milyon lira olduğu açıklandı. Yani yıllık %60 kâr etti. Kaynağı da, satış gelirindeki beklenmedik artış. Üstelik BİM yönetimi, daha önce açıkladığı yıllık büyüme hedefini yükseltti. Kasaları dolmaya devam edecek.

Dövizin fırladığı, satın alma gücünün dibe vurduğu ekonomik kriz aylarında böyle bir şey nasıl oldu?

Bunu mümkün kılan enflasyon! Aksi söylense de işçiler ve patronlar, enflasyondan aynı şekilde etkilenmiyor. Enflasyon, işçileri, emeklileri, yoksulları daha da yoksullaştırırken, patronların kasalarını şişiriyor.

Enflasyon Ekim'de %25'e çıktı. Ücretler aynı kaldığı için tüm emekçiler %25 yoksullaştı.

Emekçiler, gelirlerinin üçte birini gıdaya, üçte birini kira ve konut faturalarına ayırıyor. Enflasyonla gıdaya giden pay arttı, diğer harcamalarda kısıntı yapıldı. Daha kaliteli veya pahalı üründen ucuza yönelenlerin sayısı arttı; eğlenceye, eğitime, gezmeye, yenilemeye, sağlığa daha az para ayrıldı. Sonuçta yaşam kalitesi düştü. Elbette en zenginlerde hiçbir değişiklik olmadı.

Ancak daha önemli bir neden daha var. BİM, Ağustos sonunda 350 ürüne birden %25-30 zam yaptı. BİM yönetimi, gerekçeyi "İthal girdili hammadelerdeki fiyat artışı nedeniyle üretici maliyetinde yaşanan artış" olarak açıkladı. Yani maliyet artınca hepsini fiyata yansıtmış. Demek ki tüm fiyatlar, döviz ve benzin fiyatından doğrudan etkileniyor ve geriye doğru üretim zincirindeki tüm patronlar hemen artışı fiyata yansıtıyor.

Ancak fahiş zam nedeniyle BİM'e ceza kesildiği haberi çıktı ama şirket yalanladı. Aslında yaptıkları, önceden ucuza aldıkları ürünü, üzerine uygun gördükleri kârı koyup enflasyon zammıyla satmak. Bu nedenle döviz düşünce fiyatların inmesini bekleyip market denetimi yapma hevesi hemen önlendi. Patronlar, kasalarına, kârlarına dokunulmasına asla izin vermez!

Patronlar, enflasyon karşısında hemen fiyatları aynı oranda artırıyor yani eşel mobil uygulaması yapıyor. Aynı şeyi emekçiler istediğinde, bin bir bahane ileri sürüyorlar. Utanmadan ücret zammının enflasyona neden olacağını bile söylemekten çekinmiyorlar. (02.12.18)

Gebze'de İş Cinayeti: Beton Blok Çöktü, Üç İşçi Öldü

Gebze'de Kuzey Marmara Otoyolu'nun uzantısı olarak yapılan bir viyadük inşaatında, 28 Kasım günü 4 işçi, çöken beton bloğun altında kaldı. Limak Cengiz ve Kolin gruplarının ortak yaptığı inşaatta, işi hızlandırma kaygısı nedeniyle eksik ve hasarlı malzemeler kullanıldı, 30 metre yükseklikte çalışan işçiler için gerekli güvenlik önlemleri alınmadı. Şantiyede sağlık ve ilk yardım birimleri de hazır bulunmadı. Limak Holding, Kolin Grubu ve Cengiz İnşaat, viyadüğün bağlandığı Kuzey Marmara Otoyolu'nun gelirine de yaklaşık 7 yıl süre ile sahip olacak.

İş cinayetinin ardından, hayatını kaybeden işçilerin aileleri, şirketten kimsenin kendileriyle iletişim kurmadığına ve olayın kaza olmadığına dikkat çekti. Hükümet ise konu hakkında yayın yasağı getirerek, Kolin, Cengiz ve Limak gruplarını korumaya devam edeceğini gösterdi.

İnşaat Mühendisleri Odası'ndan bir yetkili, CNN Türk yayınında olay hakkında konuştu. Maliyeti düşürmek ve işi hızlandırmak için güvenliğin ihmal edildiğini söyleyen yetkili, taşeron sisteminin bu tip olayları daha da artırdığını, bu projede de birçok alt taşeron şirketin çalıştığını hatırlattı.

Projenin üç yüklenicisi, aynı zamanda Üçüncü Havalimanı'ndaki iş cinayetlerinin de sorumlusu olan şirketler.

Belediyeler için aday çok ama belediyelerdeki yolsuzluğun hesabını veren yok

Geçtiğimiz haftalarda açıklanan Sayıştay (kamu kurumlarını mali yönden denetleyen üst mahkeme) raporları, özellikle AKP ve MHP'li belediyelerin yolsuzluk batağında olduğunu gözler önüne serdi. Rapor basına yansıyınca, önlem almak için bizzat Erdoğan hemen harekete geçti, Sayıştaş başkanı görevden alındı.

Basına yansıyan birkaç çarpıcı sonuç şöyle: Gökçek zamanında Ankara Belediyesinde 3.3 milyar lira harcandığı halde kayıtlarda gösterilmemiş, kanunlara uymayan birçok iş yaptırılmış ya da yaptırıldığı gösterilmiş; Afyon Belediyesindeki kadrolar, eşe dosta torpil olarak, yükselmeleri için kullanılmış; Ordu Belediyesi bütçesinden Tayland'a gezi yapılmış; Menderes Belediyesinde 2 milyon lira kayıp; İstanbul Güngören Belediyesi araçları özel eğlenceler için kullanıldığı halde giderleri belediye kasasından karşılanmış; Arnavutköy Belediyesinde metresi 1 liralık hortum metresi 78 liradan satın alınmış, benzer bir üç kağıt belediye bütçesinden "Kuran" için de yapılmış; Fatih Belediyesinde vergi hesabı hatası nedeniyle belediyeye 1 milyon lira zarar ettirilmiş.

Elbette tüm bunlar buz dağının görünen ucu. Hiçbirinin hesabını vermeyen belediye başkan ve yöneticileri, ya yeniden seçilecek, ya da bir üst mertebeye terfi edecek. Çünkü zaten o koltuklarda oturma nedenleri belediyenin kasasından yandaş patronlara kaynak aktarmak, partilerinden gelen emirleri yerine getirmekti ve bunu çok iyi yaptılar.

Tüm bu yolsuzlukların, çıkarcılığın, kayırmaların hesabı sorulmadan belediye seçimi yapılması hiçbir şeyi değiştirmez.

Aylar öncesinden seçimin bu kadar gündemde olmasının nedeni, yolsuzlukları yapanların yargılanma korkusu bile değil.

AKP yöneticilerinin, eski bakanların hatta başbakanın aday gösterilmesi, yaşadıkları oy kaybını anlatıyor. Milliyetçi Türk ve Kürtlerden, sosyal demokratlardan bile oy alan AKP, bu oyları korumak için sadece vaatle yetinemez.

Önceki belediye seçiminde AKP, önemli oranda oy kaybederek birçok büyükşehri kaptırmıştı. Belediye seçimlerinde artık adaya değil, ağırlıklı olarak genel seçimlerde olduğu gibi partiye oy veriliyor. AKP yöneticilerinin aday gösterilmesi, belediyenin iyi çalışacağını göstermiyor, devlet olanaklarının sonuna kadar kullanılacağı mesajını taşıyor.

Zaten Türkiye'de belediye bütçesi, devlet bütçesine bağlı. Hatta bunun da ötesinde şu anda, özellikle HDP'li olan birçok büyükşehir dahil irili ufaklı yüzlerce belediyenin seçilmiş başkanı hapiste ve tek bir oy almamış AKP'liler ya da içişleri bakanının atadığı bürokratlarca yönetiliyor.

Eğer Erdoğan seçim sonucunu beğenmezse, istediği değişikliği yapacaktır, hatta seçimi yenileyerek sonuçları kendisine uyduracaktır.

Bu ortamda, bir yerleşim biriminde yaşayanların kendi yönetimini belirlemesi anlamında seçim olmayacak. Seçim daha çok, Erdoğan iktidarının ne kadar yıprandığının bir düzeyde görülmesini sağlayacak.

Seçimin başka bir yönden daha önemi var. Belediyeler üzerinden elde edilen gelir ve bu gelirin dağıtımı yetkisini elinde bulundurma, siyasi partilere güç veriyor. Örneğin İstanbul Belediyesinin bütçesi, yedi bakanlığın bütçesinden daha büyük. İktidar, bu gücü elinden kaçırmak istemiyor. Diğer partiler ise bu güçten mümkün olduğu kadar pay alma peşinde.

Bu nedenle Erdoğan, önce taleplerini reddettiği MHP'yle şimdi daha fazla pay vererek ittifak yaptı. İyi Parti'nin, CHP'nin peşinde dolaşmasının nedeni de budur.

Kitlelerin sorunları, belediye hizmetlerini iyileştirmek ve artırmak, siyasetçilerin önceliği değil. Bu yönde yaptıkları da etraflarındaki büyük patronlara, taşeronlara para kazandırmak hedefiyle yapılan ve oy getireceği düşünülen işler.

Bu ekonomik ve sosyal baskı ortamında yapılacak seçim, sadece iktidara ve onun da ötesinde düzene duyduğumuz öfkeyi ifade etmeye yarayabilir. Bunun ötesinde gerçek anlamıyla belediye yönetimi açısından hiç bir şey ifade etmeyecek. (03.12.18)

Hızla büyüyen gericilik ve kadın düşmanlığı

Kadın düşmanlığı ve gerici fikirlerin tırmandığı seviye, Konya'daki Necmettin Erbakan Üniversitesi Uzay Bilimleri dekanının "Seçimde kadın adaya oy vermeyeceğim" açıklaması ile bir defa daha görüldü.

Milli Eğitim Bakanlığı bütçesi, eğitim ve gerici tarikatlar arasındaki ilişki bu durum hakkında fikir veriyor.

MEB, eğitime çok pay ayrıldığını söylüyor ancak TÜİK'e göre Türkiye'de öğrenci başına harcanan miktar 7 bin 449 TL iken, bu payın OECD ülkelerindeki ortalama miktarı 40 bin TL'dir! Asıl önemlisi, bütçenin önemli kısmının, iktidarı ellerinde tutan patronlar ve zenginler için "dindar" ve "itaatkar" genç yetiştirmek için kullanılması.

Bir düşünün, iyi yetişmiş, kafası çalışan, haksızlıklara, sömürüye karşı olan milyonlarca genç bu kokuşmuş düzene tahammül edebilir mi? Bu yozlaşma elbette ki AKP iktidarı döneminde başlamadı, ama hızlandı.

Eğitimde tarikatlar bu işe yarıyor. 9 Eylül Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. Esergül Balcı'nın hazırladığı "Eğitimde Tarikat ve Medrese Gerçeği" araştırması bunu anlatıyor.

- Bir milyon öğrenci tarikatların elinde eğitiliyor,
- Yalnızca İstanbul'da 445 tarikat ve bunların kolu faaliyet gösteriyor,
-Tarikatlara bağlı yurt kapasitesi 380 bini buldu,
-Devlet okullarında okuyan öğrenci sayısı, nüfustaki artışa rağmen, 2012'den bu yana tarikat okullarına gidilmesi nedeniyle 1 milyon azaldı.

Bu ve benzeri çarpıcı sonuçlardan görülüyor ki, bugün daha feci şekilde yaşadığımız kadın cinayetlerinin, çocuklara yönelik cinsel istismarların, gerici dinci fikirlerin daha da yayılmasının temel nedenlerinden biri, bu eğitim sistemidir.

Prof. Balcı, ailelerin, tarikat okulları, yurtları ve medreselerine yönelmesinin temel nedeninin yoksulluk ve sahipsizlik olduğunu, özellikle AKP iktidarının 4+4+4 uygulamasını başlattığı 2012'den bugüne kadar devlete ait 4 binden fazla ilkokulun kapatıldığını yazdı. "Devletin eğitimden kademe kademe çekilmesiyle yoksul aileler tarikatlara mahkum edilmiştir" diye de ekledi.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi büyük kentlerde, hemen her mahallede açılmış apartman medreseleri var. Çoğunluğunda kız çocuklarının kaldığı 10-12 kişilik medreselerde verilen eğitim, tıpkı FETÖ yapılanmasına benzetiliyor.

Bu raporun diğer önemli bir vurgusu ise tarikat eğitiminde erkeklere biyolojik eşlerinin eşit değil, ikinci sınıf insan olduğu, kızlara ise her şeyi ile erkeklere itaat etmesi gerektiği öğretiliyor…

Bir de bu çocukların, yatılı kuran kurslarında ve yurtlarında yaşanan cinsel sapkınlıkları, hayatları boyunca unutması ve etkilerinden kurtulması mümkün değil.

Yaşadığımız kapitalist ekonomik kriz ise eğitimdeki tahribatı daha da artırıyor ve toplumu daha da zorluyor. Ancak hakim sınıfa, temsilcisi Erdoğan'ın ağzından aktardığı gibi, "dindar bir gençlik" gerekli. Yoksa iyi yetişmiş ve mantıklı bir gençlik onlar için sonun başlangıcıdır! (01.12.18)

İşçinin sırtından patronların kasasına

Patronlar her zaman "vasıflı" işçi arar. Sırtından yeterince kazanamayacağı için işi öğrenmesi için işçiye eğitim vermek istemez. İşte patronların bu istekleri uygulama haline getirildi. Üstelik, masrafı da "işsizlik fonu" karşılıyor. Böylece işsizlere ödenmesi gereken para, patronların kasalarına akıyor.

"İşbaşı eğitimi"ne göre işçi üretimde çalıştığı, patrona kâr kazandırdığı halde işbaşı yapmış kabul edilmiyor.

İşkur'un İşbaşı Eğitim Programı'nda, 3 ila 6 ay arasında çalışanların %30'unun asgari ücretini, tüm primlerini İşkur ödüyor ve işçi başına aylık 2 bin 384 lira patronun cebinde kalıyor. 100 kişilik iş yerinde, patronun cebinde kalan para aylık 71 bin 520 lira.

Patrona kıyak, sözde "eğitim" süresiyle sınırlı değil. Eğitilen işçi işbaşı yapar ve asgari ücretle devam ederse, asgari ücret kural haline getiriliyor, bir süre ücretinin %50'sini, sonraki bir yılda %25'ini yine İşkur ödüyor.

Tüm bu kıyakları alabilmek için tek şart var: eğitilen işçinin yarısına işbaşı yaptırmak. Elbette bu da göstermelik, zaten kim kontrol ediyor? Tek yaptırım şu: Kurala uymayan şirketler, aynı şehirde, bir yıl bu kıyaklardan yararlanamıyor. Ödemeler geri alınmadığı gibi hiçbir maddi ceza da yok. Yani kurallar tamamıyla göstermelik. (02.12.18)

ABD

2018 Seçimleri: Her İki Taraf için de bir Referandum

Çoğu eyalette, özellikle de Trump'ın 2016 seçimlerinde galip geldiği Orta Batı'da, seçimlere katılanların sayısı rekor seviyelere ulaştı. Michigan'da son 50 yılda yapılan tüm yarı-dönem seçimlerinden daha yüksek katılım oldu. Kendi adı pusulada olmasa bile bu, Trump'a yönelik bir referandumdu. Zaten neredeyse tüm eyaletlerde seçim çalışması yaparak, kendi yönetimine destek olan herkesin Cumhuriyetçilere oy vermesini isteyerek kendi kendini seçime dahil etmişti.

İstediği desteği alamadı. Seçim, Temsilciler Meclisi'ni Demokratların kontrolüne verdi.

Bu oylar Trump'a karşıydı. Peki Demokratlara destek niteliğinde miydi?

Olaylar yıllardır olanların aynısıydı aslında: Beyaz Saray'daki iktidar partisi, ara seçimlerde Temsilciler Meclisi üstünlüğünü çoğunlukla kaybeder. Daha geniş ölçekte, Beyaz Saray'da üstünlük sağlayan parti genellikle 2-3 dönemlik başkanlıktan sonra burayı da kaybeder.

Haliyle, seçmenlerin bir partiyi iktidara *getirmek*tense, diğerini iktidardan *kovma*ya yönelik motivasyonu daha yüksek. Bu partilerden herhangi biri, yaşamak için her gün çalışan insanlar adına tek bir söz söylüyor mu? Bu partiler iktidara geldiklerinde bizim sorunlarımızı çözüyor mu?

Çoğu insanın oy vermemesi de şaşırtıcı değil. Çoğu eyalette "rekor seviyede" katılım sağlanan geçtiğimiz seçimlerde bile, bu katılım oranı toplam seçmenin yarısının altında kaldı.

Oy vermeyenlerin çoğu emekçilerdi: yoksul çiftçiler, yoksul şehir sakinleri… Cumhuriyetçiler kırsalın desteğini aldıklarını iddia ediyor. Gerçekte, kırsal bölge emekçilerinin çoğu oy vermedi ve genellikle de vermiyor. Demokratlar büyük şehirlerde üstün olduğunu iddia ediyor. Fakat gerçekte büyük şehirlerdeki emekçilerin çoğu oy vermedi ve genellikle de vermiyor. Bu açıdan, bu seçimler de çoğu seçim gibi, her iki partiye yönelik referandumlardı. Her iki parti de suçlu bulundu. Bu ülkenin şehirde veya kırda çalışan halkı olan bizleri temsil eden, ihtiyaçlarımıza cevap veren, çıkarlarımıza hizmet eden hiçbir parti yok.

Çalışanların, kendi çıkarlarını temsil eden ve işçilerin sorunlarından söz eden bir başkan adayı çıkardığı son seçimler, neredeyse bir asır geride kaldı. 1920'de Eugene Debs dördüncü kez başkanlık yarışına girdi. O sırada cezaevindeydi, bunun nedeni, ABD'yi 1. Dünya Savaşı'na sokan sözde "vatanseverliğe" karşı ülke çağında yaptığı konuşmalarıydı. 1918'de yasa tasarısına müdahale etmekle yargılanan Debs, hem Demokratları hem de Cumhuriyetçileri, ülkeyi savaşa sokan tüm kapitalist partileri suçladı. Cezaevine konmakla tehdit edildiğinde, "*Yıllar önce, içinde bulunacağım tek bir savaş olduğunu, bu savaşın da dünya sömürgecilerine karşı dünya emekçilerinin savaşı olduğunu söylemiştim,"* dedi.

Debs'in cezaevine ilk girişi değildi bu. 1894'te, Orta Batı'daki demiryolu trafiğini kesen büyük Pullman demiryolu grevinin liderlerinden biri olarak hapsedildi. Başka işçi grevleri için yaptığı destek konuşmalarından olayı hapse girdi. ABD'nin 1914'teki Meksika işgalini kınadığı için hapisle tehdit edildi. Cezaevinde olabilirdi, ancak kırda ve kentteki çalışanlar ona oy verdiler. Debs'i, sınıflarının gerçek temsilcisi olarak gördüler. Bugünün çalışanları olarak bizim de Eugene Debs'imize ihtiyacımız var. Ancak Debs gibi, bizi temsil eden siyasi liderler, gökten zembille inmiyor. Onlara ancak kendi örgütlerimizi oluşturduğumuzda sahip olabiliriz.

Fransa

Sarı Yelekliler Hareketi

Fransa'da 17 Kasım Cumartesi günü 2 binden fazla eylem düzenlendi ve binlerce insan bu eylemlere katılıp bu hareketin başarılı olmasını sağladı. Sonraki günlerde de eylemler devam etti.

Eylemlere katılan kitlelerin büyük bir çoğunluğu böyle kitlesel bir eyleme ilk defa katılıyorlardı. Eylemleri tabanın kendisi, geleneksel partilerin de sendikaların da katılımı olmadan tertipledi. Bakanlar "resmi muhataplarının" olmamasından şikayetçiler, çünkü hareketi hemen durdurabilmek için her zamanki resmi muhataplarından yoksunlar. Ama emekçi kitleler için durum tam tersi: Emekçiler kendi çıkarları temellerinde örgütlenip öz çıkarlarını savunmalı.

17 Kasım hafta sonu yapılan eylemler haklıdır ve bunları tetikleyen akaryakıt zamlarıdır. Bu ise bardağı taşıran damla oldu, çünkü hoşnutsuzluk çok daha genel.

Hem kamu hem de özel sektör emekçileri, işsizler ve emekliler, meydanlardaki eylemlere katılıp, yeteri kadar fedakarlık yaptıklarını, kemer sıkma siyasetlerinden bıktıklarını açıkça ifade ettiler. İşe gitmek için veya iş bulmak için artık benzin paraları bile kalmadığını haykırdılar.

24 Kasım eylemlerine katılım biraz azaldı. İçişleri Bakanlığı verilerine göre katılım 300 binden 120 bine düştü. Ama hükümet hareketin gerilediği gibi değerlendirmeler yapmaktan özellikle çekindi. Çünkü eylemler sadece Cumartesileri ile sınırlı kalmayıp her gün devam ediyor. Eylemciler her gün meydanlarda bir araya geliyor. Tüm ülke çapında meydanlarda, yol kavşaklarında, AVM girişlerinde buluşup, bildiriler dağıtıp kitlelere sesleniyorlar.

Eylemlere katılım oranı kentlere göre değişiyor. Ama bu eylemler sayesinde, çoğunluğu emekçilerden, işsizlerden ve emeklilerden oluşan on binlerce insan eylemlere katıldı ve çoğunluğu bu gibi eylemlere ilk defa katılıyordu. Akaryakıt zamları bardağı taşıran bir damla, bir kıvılcım oldu. İlerleyen günlerde gündemin ana maddesi kitlelerin satın alma gücünde yaşanan sorunlar oldu. Hareketin diğer bir önemli yönü ise şimdiye kadar eylemlere katılmayan en yoksul ve en çok sömürülen kilelerin bir kısmının kararlı bir şekilde direkt eylemlere katılması. Bu hareket, sınırlarına rağmen şimdiden ülkedeki siyasi havayı değiştirmeye başladı.

Sarı Yelekliler hareketinde en yoksullar hareket içerisinde çoğunluğu oluşturmasına rağmen şimdiye kadar harekette işçi sınıfının temel istekleri yer almadı. Hareket daha çok akaryakıt zamlarının çok yüksek olmasını teşhir ediyor. Emekçiler, işsizler ve emekliler için temel sorun ücretlerin ve emeklilik maaşlarının önemli bir şekilde artırılması ve hayat pahalılığı oranlarının otomatik olarak ücretlere yansıtılmasıdır... Ücretlere ve emeklilik maaşlarına gerçek bir zam gerekli.

Macron eylemlere katılanlara öğütler vermekle yetinip (hükümetin geri adım atmayacağına da vurgu yaparak), belirli önlemler alınacağından ve de iklim konusunda bir Yüksek Konsey'in oluşturulacağından söz ediyor. Hükümetin meşguliyetleri ile eylemlere katılan kitlelerin arasındaki uçurumu bir eylemci çok basit bir şekilde şu sözlerle dillendirdi: "*Onlar bize dünyanın sonundan söz ediyorlar, oysa bizim sorunumuz ay sonunu getiremez duruma düşmemizdir*".

Zamlar sadece benzin, doğal gaz, sağlık sigortaları ve gıda fiyatları ile sınırlı değil. Üstelik, ücretler, emeklilik maaşları vb. de aynı oranlarda artıldı mı?

Sarı Yelekliler toplandıkları meydanlarda, kendi aralarında, Mayıs 1968 eylemlerinden söz edip hareketlerinin de bu seviyelere çıkmasını ümit ettiklerini dile getiriyorlar. Ama Mayıs 1968 harketinin gücü, onun sayesinde asgari ücrette elde edilen yüzde 35'lik zam ve genelde ücretlere yapılan zamlar milyonlarca emekçinin gerçekleştirdiği genel grev sayesinde kazanıldı. İşte işçi sınıfı hep birlikte ayağa kalkarak, patronlara karşı güçler dengesini değiştirerek, kapitalistleri ve hükümetlerini gerileterek böyle bir zaferi mümkün kıldılar.

Emekçiler eğer gerçekten hayat seviyelerini korumak istiyorlarsa onlar için başka bir yol yoktur. 30.11.2018

Ukrayna

Savaş tehdidi ve savaşın tırmanışı

Ukrayna Cumhurbaşkanı Petro Porochenko, "*sıkıyönetim* – Rusya'ya karşı– *savaş ilanı anlamına gelmez"*, bunu sadece "*savunma amacıyla ilan ediyoruz"* biçiminde bir açıklamada bulundu. Birleşmiş Milletler'e (BM) başvuran Ukrayna, Rusya yanlısı ayrılıkçı Donbass bölgesine yaptığı bombardımanı derhal yoğunlaştırdı. Burada Kiev ile Moskova arasındaki bilek güreşi, daha şimdiden 10 binden fazla ölüme, yüz binlerce kişinin göç etmesine ve devasa boyutlardaki yıkımlara neden oldu.

İki Ukrayna zırhlı gemisinin ve bir büyük çekici römork geminin Rus sahil güvenlik ekipleri tarafından Kırım açıklarında kontrol için durdurulması, bu sırada Ukraynalı 6 askerin yaralanması nedeniyle Ukrayna ve Rusya arasındaki gerilim birkaç misli daha arttı. Bu iki komşu ülke, Kırım'ın, Kiev'in söylediğine göre 2014 yılında Rusya tarafından ilhak edilmesinden, Kremlin'in versiyonuna göre ise, anavatan topraklarına geri dönmesinden beri, giderek daha da çok çatışıyor.

Kimin doğruyu söylediği pek de önemli değil, Rus yetkililer, Ukraynalıların onlara bir denizcilik planı (navigasyon planı) gönderdiğini yadsıdıkları zaman, Kiev bunu yalanladı. Büyük olasılıkla her iki taraf da birbirlerini test etmek istiyor: Kiev, SBU'nun da (eski Ukrayna KGB'si) doğruladığı gibi, içlerinde 46 asker bulunan gemiler ve buna ek olarak istihbarat subayları göndererek Moskova'yı; Moskova da bütün bunları bloke ederek Kiev'i test ediyor. 2003 yılından beri Rusya ve Ukrayna'nın paylaşma konusunda teoride uzlaşmaya vardıkları, Karadeniz'e açılan büyük bir körfeze, Azak Denizi'ne girme konusunun, iki ülkeyi çatışma kıyısına getiren denizcilikle ilgili pürüz ve aksaklıkların yaşanması yeni bir olgu değil.

Fakat Kırım'ın yeniden Rus olmasından beri, Azak Denizi de bir şekilde Rus oldu. Gerçekten de, Karadeniz'den Azak Denizi'ne gitmeyi sağlayan Kerç Boğazı, sadece Rusya'ya ait topraklarla sınırlandı. Böylece Rusya Doğu Ukrayna'da üretilen tahıl ve çelik ürünlerini ihraç etmek üzere ve başka hiçbir yol olmadığı için kullandığı bu hayati öneme sahip yolu bloke etme olanaklarına sahip. Bu, kendisini her zaman Rusya'ya bağlayan palamarından, yani engelleyici bağlarından kurtulmak isteyen Kiev'e karşı baskı yapmak için Moskova'nın elinde bir koz olarak bulunuyor.

Ancak Ukrayna, Amerika Birleşik Devletleri (ABD) başta olmak üzere büyük güçlü batılı devletler tarafından, Kremlin'in etki alanını kısıtlama arzularını gerçekleştirmek üzere seçilmiş en iyi müttefik olarak görülüyor. Ukrayna iktidarı, bu nedenle Moskova'ya karşı Batının desteğine ve yardımına güvenebileceğini düşünüyor. Siyasi, mali, ekonomik olan bu yardım ayrıca askeri alanda da yapılıyor. Ülkenin batısında bir askeri uçağın düşme olayında bir Amerikan subay pilotunun ölmesi ve Kiev birliklerine ABD ve Kanada tarafından sağlanan silahlar konusundaki bilgiler gibi, her şey bunu kanıtlıyor.

Daha sonra, Mart ayında yapılması öngörülen Ukrayna Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken yapılan bir anket, Porochenko'nun seçimleri kazanamayacağını gösteriyordu. Porochenko bir savaş ağası gibi görünmekten mutsuz değil. Onun arkasında bütün ülkenin bir cephe oluşturması gerekiyor. Ayrıca, bir ay sıkıyönetim uygulanması üzere çıkarılan kanun hükmünde kararname, medyayı ele almayı, halkın en azından bütün sınır bölgelerinde bir araya gelmesini engellemeyi, yasaklamayı sağlıyor. Ve bu yasa yenilenebilir. Seçimlere kadar mı?

Bu gerginlik, savaş hazırlıklarının tırmanışı sırasında –sıkıyönetimin ilanı bu anlama geliyor – yeni bir provokasyon daha yapılırsa, Donbass gizli savaşından daha da korkunç bir tutuşmayı, yangını körükleyebilir, başlatabilir. LO (28.11.2018)

Rusya: İşçi Düşmanı bir Emeklilik Reformu

Rusya Başkanı Vladimir Putin Ekim ayı başında kararlaştırdığı bir yasa ile emeklilik yaşını önemli oranlarda yükseltti. Aslında bu reform 15 Haziran'da açıklanmıştı, ama hemen yol açtığı tepki ve protesto yürüyüşleri üç ay boyunca sürmüştü. Ve bu tepkiler Putin'in kabul ettirmeye çalıştığı hoş görünümü ilk kez iyice zedeledi: Yani halkının mutluluğu için çalışan kişi imajını. Halbuki Putin kendini korumak için bu kararı Başbakan Dimitri Medvedev ağzından açıkladı ve böylece bunun yükünü ona yükledi, hatta Putin kendini kurtarmak için bu reformun bazı maddelerini onaylamadığını dahi ima etmişti.

Yıpranmış bir Bonapartçılık

Yeltsin çekilip iktidarı Putin'e devrettiğinden bu yana yirmi yıla yakın bir zaman geçti ve bu dönem boyunca Putin her ne kadar bir tek adam görüntüsünde olsa da, bir sürü olaya rağmen her şeyden önce ülkesinin ve halkının iyiliği için çalışan bir kişi görüntüsünü vermeyi başardı. Bunu Çeçenistan'daki ikinci savaşa, kitlesel ölümlere yol açan suikastlara, 2008'den sonra satın alma gücünde yaşanan düşüşlere, Batılıların 2014'ten sonra uyguladıkları ambargoya, rublenin sürekli değer kaybetmesine, yüksek seviyelerdeki yolsuzluklara ve seçimlerdeki hilelere rağmen başarmıştı.

1990'lı yıllardan sonra devlet iş çevrelerinin, mafya tipinde bir çevrenin gazabına uğramıştı ve Putin başa gelince bürokrasinin hakim sınıf konumunu ve ona bağlı olan ayrıcalıkları güvence altına aldı. Buna ek olarak da Putin, bir Bonapart imajı yaratıp, güçlüler "aşağıdakilere" dokunmaya kalktığında karşılarında Putin'i bulur görüntüsünü elde etti. Örneğin televizyon kanallarında yoksulları, işçileri savunan ve bunun için fabrikasını kapatmak isteyen bir zengine uyarılarda bulunup emirler vererek fabrikayı kapatmaktan vazgeçmesini isteyen şovlar bile yapıyordu.

Dünya Futbol Şampiyonluğu ve toplumsal tepkiler

Kremlin emeklilikle ilgili reformu gündeme getirince bunu açıkça görebildik. Bunu duyurma tarihi olarak Dünya Futbol Şampiyonluğunun açılış tarihi seçildi, çünkü Rusya'da bu sebeple çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı –şampiyonluk maçlarının oynanacağı bir düzineye yakın kentte tüm yürüyüşler yasaklanmıştı- ve bu da kitlelerden ne gibi tepkiler geleceğinin öngörüldüğünü gösteriyordu.

Bu karara göre emeklilik yaşı erkekler için 60'tan 65'e ve kadınlar içinse 55'ten 63'e çıkarılıyordu. Kadınlar için ek olarak 8 yıl ve erkekler içinse 5 yıl daha çalışma zorunluluğu getiriliyordu. Bu feci bir gerilemeydi! Üstelik iktidar bu şekilde Sovyet döneminden geriye kalan çok ender haklardan birisi olan bu hakka saldırıyordu. 1932 yılında emeklilik yaşı 55 ve 60 yıl olarak karalaştırıldığından bu yana bu yasaya 86 yıl boyunca hiç dokunulmamıştı.

Rusya'da erkeklerin ortalama yaşam sınırı 66'dır: Öyleyse, onlar ölünceye kadar çalıştırılmak mı isteniyor? Kadınların ise emeklilik ücretleri çok düşük olduğu için onların bir çoğu farklı işlerle bunu telafi etmeye çalışıyorlar: Bu durumda onlar 8 yıl daha da çalıştırılmak mı isteniyor? Böyle bir şey asla kabul edilemez, çünkü kadınlar emekliye ayrıldıklarında eğer başka bir ek işte çalışmıyorlarsa aile içinde çalışıyorlar. Emekli kadınlar çoğunlukla torunlara bakmak zorundalar, çünkü ücretler çok yetersiz olduğu için çoğu ailede hem erkek hem de kadın çalışmak zorunda ve kreşler de pahalı olduğu için ailelerin çoğu çocuklarını kreşe gönderecek paraya sahip değil.

İş birlikçi sendika konfederasyonları ve muhalif ve sınıf sendikası diye bilinen sendikaların tutumu

Reform haberi duyulur duyulmaz iptali için bir imza kampanyası başladı ve bir haftadan kısa bir zaman içerisinde 3 milyona yakın destek imzası toplandı. Böyle bir şey şimdiye kadar görülmedi. Ardından bir hafta sonra ise "hareketin örgütlenmesi" isimli bir komite ise birçok yerde gösteri çağrılarında bulundu. Yeni sendikalar, yani son 15-20 yıl içerisinde diğer iş birlikçi sendikalara tepki olarak kurulanlar, şu veya bu bölgede farklı "yürüyüşler", daha doğrusu buluşmalar tertiplediler. Bazı kentlerde bu sendikalar bildiriler basıp dağıttılar.

Aslında bu yeni sendikalardan "muhalif" sendikalar diye söz ettiğimizde, gerçekler bu

sendikaların esaslı muhalif sendikalar olmasından kaynaklanmıyor. Çünkü onlar rejime karşı değiller, esas sorun, rejimin kendisinin bu sendikalara karşı olması ve onları resmi sendikalar olarak kabul etmek istememesi.

Volkswagen, Peugeot-Mitsubishi, Benteler vb. fabrikaların bulunduğu Kaluga kentinde bölge valisi onların hizmetinde hareket ederek son zamanlarda grevleri tertipleyen ve yüzlerce işçiyi örgütleyen MPRA'yı yasakladı.

Yüksek mahkeme MPRA'nın yasaklanma kararını iptal etti. Ama yine de iktidarın denetimi dışında olan sendikalara, sivil toplum kuruluşlarına, parti ve derneklere karşı yabancı güçlerin ajanlarıdır suçlamaları devam ediyor ve bunları kabul etmeyenleri yasaklamakla tehdit ediyorlar.

Bürokrasi sistemin krizinin bedelini kitlelere ödetiyor

Tabi ki Rusya, SSCB'nin dağılmasından sonra bir nüfus krizi yaşamaktadır. Nüfus gittikçe azalmaktadır, özellikle de çalışma hayatına yeni başlayanlar açısından, diğer eski Sovyetler Birliği bölgelerinden Rusya'ya doğru göç olmasına rağmen, bu böyledir. Basının yaptığı bazı tahminlere göre, Rusya'da yakın zamanda çalışan her bir kişiye bir emekli düşecek. Bunun temel nedeni SSCB'nin dağılmasından sonra kitlelerin hayat seviyesinde yaşanan çöküş ve sağlık ve bakım alanındaki ücretsiz hizmetlere son verilmesi nedeniyle ölüm oranlarındaki artıştır. Eğitim almış genç ailelerde ücretler çok yetersiz olduğu için bir çocuktan fazla çocuk yapılmıyor ve birçok kadın ve erkek gelecekleri konusunda hiç de iyimser değil.

Yaşanan bu kriz ekonominin bürokrasi tarafından talan edildiğini, kamu hizmetlerinin çöküşe sürüklendiğini, askeri harcamaların zirve yaparak halka milliyetçi nutuklar atılıp savaş çığırtkanlığı yapıldığını gösteriyor. Diğer yandan ise iş yerleri kapanıyor veya çalışan sayısı önemli oranlarda azaltılıyor.

Putin bürokrasinin çıkarlarını savunuyor ve eğer bu krizin insani ve mali sonuçlarını kitlelerin üzerine yıkmazsa o mevkide duramaz. Putin ve hükümetinin emeklilik konusunda yaptığı, yani emeklilik yaşının uzatılması da aynen budur. Bu konu medyada fazla gündeme gelmezken de aynı amaçla iktidar KDV oranını yüzde 18'den yüzde 20'ye çıkardı ve akaryakıt ile farklı kamu hizmetlerinde, konut fiyatlarında zamlar uyguladı… Putin 'emeklilerin maaşlarını ödemek için para eksilebilir' gibi açıklamalar yaparken şunu unutuyor: 2017'de Timçenko yasasını çıkarıp para babalarının isteğini yerine getirdi. Yani onların servetlerini ülke dışına çıkarabilme olanaklarını artırdı. Bu paraları kitlelerden çaldıklarını hiç de söylemiyor.

Ve şimdi?

Rusya'da iktidarın bu kitlelere karşı olan siyasetine tepki gösteren son hareketten emekçilerin ne gibi sonuçlar çıkardığını bilmiyoruz. Üç ay süren bu hareketin en azından milyonlarca insanı şu veya bu seviyelerde etkilediğini düşünebiliriz.
Kaç kişi tüm bunlara karşı işçi sınıfının kendi çıkarlarını savunması için bir siyasetin, bu rejimi ve ona hizmet veren kişilerin tümünün iktidarına son verecek ve bunu uygulayacak devrimci bir partinin gerekli olduğu bilincine vardı?

Bunun cevabını bilmiyoruz. Ama şunu biliyoruz ki bu ülkedeki emekçilerin tek kurtuluş yolu sözü edilen bu yolda yürümekle gerçekleşebilir.
LO (22.10.2018)

Güncel... Güncel... Güncel...

İran'da 5 bin 700 işçi grevde

Haft Tapeh adlı şeker ve şekerli mamüller üreten şirketin 5 bin 700 işçisi, 19 Kasım'da, İran'ın güney doğusunda Susa taşra bölgesinde on beşinci gününe ulaşan bir grev başlattı. Bu şirket şeker, aynı zamanda da endüstriyel alkol, buğday, esmer un, pekmez ve kraft kağıdı üretiyor.

İran Hükümeti ve resmi medyası, hoşnutsuzluğun başka bir yerlerde de patlak vereceğinden korkarak, bu hareket konusunda sessiz kalıyor. Bu grevin yöneticilerinden biri, İsmail Bakhshi, aynı bölgede bulunan 10 bin emekçinin çalıştığı metalurji fabrikası Feulad'dan başlayarak, İran'daki bütün emekçileri dayanışmaya çağırdı.18 Kasım'da bu lider ve başka 15 grevci tutuklandı ama grev devam ediyor.

Grev, şirketin dört ay boyunca ödemediği ücretlerle ilgili. Üstelik emekçiler, 2016 yılının Şubat ayında özelleştirilen bu şirketin yeniden kamulaştırılmasını, ancak bunun emekçilerin kontrolü altında yapılmasını talep ediyorlar. Patron Asad Beygi ise ortalarda görünmüyor. Sonuç olarak, il vali yardımcısı "*üretim kaybı olmadan bir an önce işbaşı yapılması"* için grevcilere çağrıda bulundu.

İranlı bir gazetenin emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarına tanıklık eden makaleler yayınlaması için, grevin başlamasının üzerinden 15 gün geçmesi gerekti. Bu şirkette 22 yıldır çalışan bir işçi, şirket özelleştirildiğinden beri maaşını çok büyük zorluklarla aldığını ve kendine 4 aydır da ödeme yapılmadığını açıklıyor. Bir diğeri ayda 260 avro maaş aldığını belirtiyor. Yine bir başkası, özellikle de şeker kamışı tarlalarında çalışma koşullarının çok zor ve yorucu olmasına rağmen hiçbir güvenlik teçhizatının, donanımlarının olmadığını anlatıyor.

Grevin yöneticisi İsmail Bakhshi bütün dillerden, etnisitelerden Arap, Pers, İranlı olsun bütün emekçilerin birliği konusu üzerinde birçok defalar ısrarla durdu. Tutuklanmasından hemen önce şunları söyledi: "*Devlet, üzerimize ateş açmaları için jandarmaları harekete geçirdi; biz haklarımızı savunmak için buradayız, cezaevi ya da tehditler bizi korkutmuyor."*

Haft Tapeh emekçileri, Bakhshi'nin ve onunla birlikte hapsedilen yoldaşlarının serbest bırakılmasını talep ediyorlar. Pazartesi günü onlarla birlikte "*Ismail'i tutukladılar. Ama hepimiz Bakhshi'yiz, Bakhshileriz","Kahrolsun sömürücü zalimler, yaşasın işçiler!"* gibi slonganlar atarak protesto gösterisi yapan Susa halkı tarafından destekleniyorlar.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: http://www. union-communiste.org – http://www. sinifmucadelesi.net

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı-: 10 TL/ 5 Pound.